

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔθος καλλιπὲς περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλοτάτην καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Βασιλικῆ δραχ. 7. — Ἐξωτερικῆ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΚΟΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΜΑΝΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 40

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ὅταν ἡ σχεδία προσέκρουσε κατὰ τῶν βράχων, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην, αὐτὸς καὶ ὁ Λί-Μάι.

— Ὁ Λί-Μάι; . . . ἀνέκραξεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ!

— Ποιός; . . . Λί-Μάι; . . . εἶπε καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ναί . . . Λί-Μάι . . . εἶσε τὸν λέγον. Μοῦ ἔδειχνε τὸν ἑαυτὸν του καὶ μοῦ ἔλεγε : Λί-Μάι ! Λί-Μάι !

— Ὅστε ἔχει ὄνομα ;

— Βεβαίως, Τζῶν . . . Ἀφ' οὗ ἑμιλῆ κανεῖς, ἀφ' οὗ διδῆ ὀνόματα εἰς τὰ ἄλλα πράγματα, δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ δώσῃ ἕν ὄνομα καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ; παρετήρησεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ.

— Τότε λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, μήπως καὶ αὐτὴ ἡ φυλὴ, αὐτὸς ὁ λαός — ὅπως θέλετε, — ἔχει ἐπίσης τὸνομά του ;

— Ναί . . . λέγονται Βαγδδοί . . . ἀπεκρίθη ὁ Λάγκας. Ἀκουσα πολλές φορές τὸν Λί-Μάι νὰ τοὺς λέγῃ Βαγδδοί.

Ἡ λέξις αὕτη, τῶντοι, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Κόγγου. Ἀλλὰ, εἴτε Βαγδδοί εἴτε μὴ, οἱ ἰθαγενεῖς εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ρίου, ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα. Ἐτρέξαν εἰς τὸν φραγμὸν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ρεῦμα, πρὸς βοήθειαν τοῦ Λί-Μάι καὶ τοῦ Λάγκα. Οὗτος λιποθυμήσας, δὲν ἐνεθυμείτο τι συνέβη καί ποτε, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ φίλοι του εἶχον πνιγῆ εἰς τὴν δίνην.

Ὅταν ὁ Λάγκας συνήλθεν, εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς εὐρείου Βαγδδοῦ, αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Λί-Μάι, ὁ ὁποῖος Λί-Μάι εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας

τῆς «νγκόρας», τῆς μητέρας του! Ἡδύνατό τις νὰ υποθέσῃ, ὅτι, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀνευρεθῆ ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ὁ μικρὸς εἶχε παραπλανηθῆ εἰς τὸ δάσος, ὅπου οἱ γονεῖς του περιεφέροντο εἰς ἀναζήτησίν του. Πρωξομένω πῶς ὁ Λάγκας τὸν ἔσωσε, καὶ πῶς, ἄνευ αὐτοῦ, ὁ μικρὸς θὰ ἐχάνετο εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

Μὴ καλὴν μεταχείρισιν, μὲ πολλὴν περιποίησιν μάλιστα, ὁ Λάγκας ὠδηγήθη εἰς τὸ χωριὸν τῶν Βαγδδῶν. Ὁ Λί-Μάι δὲν ἤργησε νὰ νικηθῇ τὰς δυνάμεις

του. Ἦτο ἀσθενὴς μόνον ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν, ἀπὸ τὴν αἰτίαν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους. Ἀφοῦ ὑπῆρξεν ὁ προστατευόμενος τοῦ Λάγκα, ἔγινε τῶρα ὁ προστάτης του. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Λί-Μάι ἐδείχθησαν εὐγνώμονες. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμη αἰσθάνονται εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ὀπωροδῆπτες εὐεργετοῦντας αὐτά, διατὶ νὰ μὴ τὴν αἰσθάνωνται καὶ τὰ θῆρα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα προφανῶς ἦσαν ἀνώτερα ζῶων ;

Τελοσπλάντων, τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην, ὁ

Λάγκας εἶχεν ὀδηγηθῆ ὑπὸ τοῦ Λί-Μάι ἐξωθεν τῆς καλύβης. Διὰ ποῖον λόγον ; τὸ ἠγνοῖ. Ἀλλ' ἀπὸ μέσα ἤκουοντο φωναί, καὶ ἀκροαθεῖς, ἀνεγνώρισε τὰς φωνὰς τοῦ Τζῶν Κόρτ καὶ τοῦ Μᾶξ Οὐμπέρ.

Αὐτὰ εἶχον συμβῆ ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ των παρὰ τὸν φραγμὸν τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

— Πᾶσι καλά, Λάγκ, πολὺ καλά! εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ! ἀλλὰ ἡμεῖς περιθάλμεν τῆς πείνας, καὶ πρὶν ἐξακολουθήσῃς τὴν διήγησίν σου, ἂν ἤμπορῃς, μὲ τὰ ἰσχυρὰ μέσα τοῦ ἔχεις ἐδῶ . . .

Ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐξήλθε, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ φέρων ἀρκετὰ τροφίμα : ἕνα μεγάλο κομμάτι βουβύλου ψυμένον πέντε εἴς καρπὸς ἀκακίας ἐκ τῶν λεγομένων «ἀρτος πιθήκων», βανάνος κωπάς, καὶ εἰς μίαν κολοκύνθην, δροσερὸν ὕδωρ, ἀναμεμιγμένον μὲ τὴν γαλακτιώδη χυμὸν ἐνὸς δένδρου.

« Ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀγρίου. » (Σελ. 314, στ. γ'.)

Εννοείται, ότι η συνομιλία άνεβλήθη. Ο Μάξ Ουμπέρ, ο Τζών Κόρτ και ο Κάμης είχαν τόσο φοβεράν όρεξιν, ώστε δέν εφάνησαν καθόλου δύσκολοι ως προς την ποιότητα της προφης. Άλλως τε ήτο αρκετά καλή. Και από τδ τεμάχιον του βουβάλου, από τον άρτον και από τας βανάνας, δέν άπεμενον μετ' όλίγον παρά τά κόκκαλα και οι φλοιοί.

Τότε ο Τζών Κόρτ εξηκολούθησε την άνάκρισιν και ήρώτησε τον μικρόν ιδιγενή άν οι Βάγγδοι αυτοί ήσαν πολυάριθμοι.

— Ναι... ναι... πολλοί... εγώ είδα πολλούς! απήντησεν ο Λάγκας.

— Όπως εις τδ χωρίον Μπορνου ή εις τδ Μπαγκιρμή;

— Ναι.

— Και δέν κατεβαίνουν ποτέ;

— Κατεβαίνουν βέβαια... όταν θέλουν να κυνηγήσουν, να μαζεύσουν ρίζες, καρπούς, να πάρουν νερό...

— Και έμιλούν;

— Ναι... αλλά δέν τους έννοώ...

Κάπου-κάπου όμως, μερικές λέξεις... τες ξέρω... σαν αυτές που λέγει ο Λί-Μάι...

— Ο δέ πατέρας και ή μητέρα του μικρού;

— Πολύ καλοί... μάγαπούν... και αυτά που σας έφερα, από εκεί είναι.

— Δέν βλέπω την ώραν να τους ευχαριστήσω τους καίμενους! είπεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Και αυτό τδ χωρίον, επάνω 'στα δένδρα, πώς το λέγουν;

— Νγκάλα.

— Και εις αυτό τδ χωρίον ύπάρχει κανένας άρχηγός;

— Βέβαια.

— Τον είδες;

— Όχι... άκουσα όμως ότι τον λέγουν Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

— Λέξεις έντόπιες!... άνέκραξεν ο Κάμης.

— Και τι σημαίνουν αυτά αι λέξεις;

— Ο Μπάρμπα-Καθρέπτης, απήντησεν ο οδηγός.

Και τρώντι, οι κάτοικοι του Κόγγου ούτως ονομάζουν τον άνθρωπον, ο οποίος φορεί ματογυάλια: ως να ελέγαμεν ήμεις «διοπτροφόρος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

ΟΙ ΒΑΓΔΑΟΙ

Η Αυτού Μεγαλειότης, ο Μζέλο-Τάλα-Τάλα, βασιλεύς του λαού των Βάγγδων, άρχων του έναερίου εκείνου χωρίου, — ίδου τι θα ήτο ίκανόν μά την αλήθειαν, να πραγματοποιήση τους πόθους και τδ όνειρα του Μάξ Ουμπέρ! Με την ζωρότητα της φαντασίας του, δέν είχαν όνειροπολήση εις τους μυχούς του μυστηριώδους εκείνου δάσους του Ουμπάγκη, φυλάς νέας, πόλεις άγνώ-

στους, όλόκληρον, κόσμον παράδοξον, του οποίου κανείς δέν υπέπτευε την ύπαρξιν; Και ίδου σήμεραν τδ όνειροπόλημα πραγματικότης!

Δέν παρέλειψε να συγχαρή πρώτος τον έαυτόν του δια την έκτακτον επίτυχιάν, και δέν εσταμάτησεν ειμή πρό της εύλόγου ταύτης παρατηρήσεως του Τζών Κόρτ:

— Είσαι ποιητής, φίλε μου! όπως όλοι οι ποιηταί, έχεις την μαντικήν δύναμιν, και ίδου ότι έμάντευσες, έπροφητεύσεις...

— Πραγματικώς, Τζών. Άλλά δ, τι και άν είνε ή φυλή αυτή των ήμιανθρώπων, ο σκοπός μου δέν είνε να τελειώσω τας ημέρας μου εις την πρωτεύουσάν των!

— Ούτε ο ίδικός μου, αγαπητέ μου Μόξ. Πρέπει όμως να μείνη κανείς πολύ, δια να τους σπουδάση υπό έθνολογικήν έποψιν, και έπειτα άμα επιστρέψη με τδ καλό, να δημοσιεύη ένα βιβλίον και να αναστατώση τους σοφούς του κόσμου!

— Άς είνε, απήντησεν ο Μάξ Ουμπέρ, θι μελετήσωμεν, θα συγκρίνωμεν, θα εξετάσωμεν όλα τά θέματα τά σχετικά με τδ ζήτημα της ανθρωπομορφίας, άλλ' υπό δύο όρους...

— Ο πρώτος;

— Νά μας άρίσουν έλευθέρους να περιφερώμεθα εις τδ χωρίον και να το περιεργασθώμεν όσον θέλομεν...

— Και ο δεύτερος;

— Νά μας επιτρέψουν να φύγωμεν όποτε μζς καμνίση!

— Και προς ποιον θαποταθώμεν;... ήρώτησεν ο Κάμης.

— Προς την Αυτού Μεγαλειότητα τον Μπάρμπα-Καθρέπτην, απεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ. Άλλα διατί, αλήθεια, οι υπήκοοί του τδν ονομάζουν έτσι;

— Και διατί τδν κογγικήν γλώσσαν; προσέθεσεν ο Τζών Κόρτ.

— Μήπως ή Αυτού Μεγαλειότης φορεί γυαλιά μυωπικά ή πρεσβυωπικά;... υπέλαθεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Και από που να προέρχωνται αυτά τά γυαλιά;... ήρώτησεν ο Τζών Κόρτ.

— Άδιάφορον, εξηκολούθησεν ο Μάξ Ουμπέρ. Όταν θα ήμπορέσωμεν να συνομιλήσωμεν μετὰ της Μεγαλειότητός του, είτε άφ' ου μάθω την γλώσσαν μας είτε άφ' ου μάθωμεν την ιδικήν του, θα τω προτείνωμεν να υπογράψη συνθήκην συμμάχιας και έπιμαχίας με την Άμερικήν και με την Γαλλίαν, και δέν είμπορεί τότε παρά να μας άπονεύμη τον Μεγαλόσταυρον του Βαγγδικού Τάγματος...

Ο Μάξ Ουμπέρ δέν εξεφράζετο άρά γε πολύ αισιόδοξως, ελπίζων ότι θα τους έδίδετο ή άδεια να περιφέρωνται ανά τδ χωρίον και να αναχωρήσουν εκείθεν όποτε ήθελαν;... Άν άπεινετίας ο Τζών Κόρτ, ο Κάμης και αυτές έκρατούντο αιχμάλωτοι, ποίος θα έσκέπτετο να ελ-

θη να τους εύρη εις τδ χωρίον Νγκάλα, εις τά ένδότερα του Μεγάλου Δάσους;... Και άφου δέν θα έβλεπον να επανέλθη κανείς εκ των ανθρώπων του κερβαίου, δέν θα έπίστευόν όλοι ότι έχάθη όλόκληρον εις τας χώρας του Άνω Ουμπάγκη;...

Ός προς τδ ζήτημα άν ο Κάμης και οι σύντροφοί του θα έκρατούντο ή όχι φυλακισμένοι έντός της καλύθης εκείνης, τουτου έλύθη σχεδόν άμέσως. Η θύρα ήνοιξε και ο Λί-Μάι ένεφανίσθη.

Κατ' άρχάς ο μικρός έτρεξε προς τδν Λάγκαν και τω έκαμε μυρίας θωπείας, τας έποιάς ούτος απέδωκε προθύμως. Ο Τζών Κόρτ είχε λοιπόν την εύκαιρίαν να εξετάση προσεκτικώτερα τδ παράδοξον εκείνο πλάσμα. Άλλά, επειδή ή θύρα της καλύθης έμεινεν άνοιχτή, ο Μάξ Ουμπέρ έπρότεινε να εξέλθουν, δια να ίδουν τους κατοίκους του έναερίου χωρίου.

Και πραγματικώς, εξήλθον εκ της καλύθης και ήρχισαν να περιπατούν, έδηγούμενοι υπό του μικρού άγρίου, — δέν είμπορεί κανείς να τον ονομάση ούτω; — ο οποίος έκράτει εκ της χειρός τδν φίλον του Λάγκαν. Μετ' όλίγον εύρέθησαν εις τδ κέντρον μικράς πλατείας, όπου έπηγαυοήρχοντο οι Βάγγδοι μεταβαίνοντες εις τας εργασίας των».

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΑΤΘΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ τί σας έγραφα μίαν φοράν περιΜικρών Δημοσιογράφων; Κάτι τι σχετικόν, αλλά και όλως διόλου άσχετον, θα σας διηγηθώ σήμεραν!

Πρό τινων ημερών, ο Άριελ, — φίλος της Διαπλάσεως, — με συνάντησεν εις τδ γραφεόν του πατέρα του και με είπε: «Θέλετε να σας δείξω τδ πρώτον φύλλον της εφημερίδος μας;» Και χωρίς να περιμείνη την απάντησίν μου, έρριψεν επάνω εις τδ τραπέζι, εμπρός μου, μίαν κίλλαν χαρτί, ή οποία είχε πραγματικώς όλον τδ έξωτερικόν μικράς εφημερίδος, — με μόνην την διαφοράν ότι ήτο χειρόγραφος.

Επιτοφωριέτο τδ ΕΘΝΟΣ, με κάτι χονδρά και κατάμαυρα γράμματα. Διευθυντής, Άριστομένης ο Μεσσηνιος, (άλλος φίλος της Διαπλάσεως.)

άρχισυντάκτης ο ρηθίς Άριελ. Γραφεία: όδός δείνα αριθμός τάδε (εις τδ σπίτι του Διευθυντού.) Πρόγραμμα έν συντόμω: «Έπειδή τδ σύνταγμα καταπατείται, επειδή ή άστυνομία εξετροχιάσθη, επειδή τδ Κράτος βαίνει κατά κρημνών, άπεφασίσαμεν να εκδώσωμεν εθνικήν εφημερίδα, την όποιαν ώνομάσαμεν Έθνος, κτλ. κτλ.»

Προχωρώ εις την άνάγνωσιν, στρέφω τδ φύλλον... άδύνατον να προχωρήσω: Τά μαύρα γράμματα του τίτλου είχαν περάση και από πίσω, και ή δευτέρα σελίς ήτο πολύ δυσανάγνωστος. Πηδών μερικά άρθρα κατ' ανάγκην, και έρχομαι εις τά Διάφορα: «Πολλοί κάτοικοι της όδου μας ρίπτουν τά ακουπίδια των εις τδ πεζοδρόμιον. Έριστώμεν την προσοχήν της Άστυνομίας. Κύριε Γενήσορλη, προς Θεού!...»

Την στιγμήν εκείνην εισέρχεται ή Μιράντα — αδελφή του Άριελ. — και ζητεί τδ κόκκινον μολύδι.

— Ούφ! τδ ξέχασα 'στδ Γραφεόν του Έθνος! αναφωνεί ο Άριελ, με όλην την σοβαρότητα.

Έξακολουθώ: «Τδ τράμ της όδου Ίπποκράτους καθήντησεν άνοπόφορον' όλον τδ καλοαίρι είχαν βαγόνια κλειστά, και τώρα που έχειμώνιασεν, έβαλαν άνοικτά!... Έπιτέλους, πότε θαποκτιθώμεν κ' ένα τράμ της προκοπής;»

Νέα διακοπή μου προσφέρουν γλυκό, και ή υπηρέτρια, άπρόσκτη, άφίνει τδ δοχείον και τδ ποτήρι επάνω εις την εφημερίδα... Νερά και σιρόπια διαδρέχουν τδ καίμενον τδ Έθνος, και ο Άριελ μου τδ άρπάζει, δια να το βάλη... να στεγνώση. Έχει δίκαιον, διότι το έχει... μονάκριβον.

— Έ, πώς σας φάνηκε; μ' έρωτά.

— Πώς να μου φανή; Μήπως μπάρεσα να διαδάσω τίποτε; Έδώ κακογραφία, εκεί μουντζούρα, εκεί βρέξιμο... πάει! Αλήθεια, ο Άκριτας δέν είνε μαζί σας; (ο Άκριτας τυγχάνει αδελφός του Άριστομένου του Μεσσηνίου.)

Ο Άριελ έμόρφασε.

— Μάς έγέλασεν! είπεν έν ώ έμείναμεν σύμφωνοι να βγάλωμε και οι τρεις εφημερίδα, άπεσπάθη κ' έβγαλε μόνος του περιδικόν... την «Ατθίδα».

— Μά δέν σας είπα, ότι θα γράφω κ' εγώ; έφώναξεν ή Μιράντα από τδ άλλο δωμάτιον άντί του Άκριτα θα πάρετε έμέ.

— Ευχαριστούμεν! είπεν ειρωνικώς ο Άριελ.

— Πού είνε ή «Ατθίς»; ήρώτησα.

— Δέν την έχω... όταν θα ξανάλθετε...

Πραγματικώς, προχθες που ξαναπήγα 'στδ σπίτι του, ο Άριελ είχε να μου δείξη νέα: τδν δεύτερον αριθμόν του

«Έθνος» και όλα τά μέχρι τουδε έκδοθέντα φύλλα της «Ατθίδος». Ο δεύτερος αριθμός του «Έθνος» καθαρώτερος, καλλιγραφικώτερος' ο τίτλος δέν ήτο πλέον με τά επικίνδυνα εκείνα όλόκυρα γράμματα, άλλα με κάτι άλλα, λεπτότερα, απλώς σκιερά: είχε και μίαν εικόνα καλήν, και ύλην... ως πάντοτε ποικίλην και άξιανάγνωστον. Παραδείγματός χάριν: «Έπανάθηεν εκ Χαλανδρίου, όπου παρεθήρισε χάριν της υγείας του, ο κ. Άκριτας, διευθυντής του λαμπρού περιοδικού «Ατθίς.»

Η «Ατθίς» του Άκριτα ήτο πολύ κομψότερα (και φυσικά άφου ήτο περιοδικόν!), σοβαρώτερα, με καλές εικόνες και με ύλην «έκλεκτήν». Άρθρίδια, δηγήματα, γινωμικά κτλ. όλα σχεδόν μεταφραζόμενα εκ του Γαλλικού. Φαίνεται, ότι ο Άκριτας είχαν έργασθη καλά εις τδ διάστημα των διακοπών, και τώρα άντέγραφεν απλώς εις τδ καθαρόν την εργασίαν εκείνην. Άπεναντίας οι κκ. Άριελ και Άριστομένης ο Μεσσηνιος δέν έννοούσαν να κοπιήσουν και τόσον πολύ, και έπροτίμησαν την εύκολον χρονογραφίαν της εφημερίδος' και αυτός είνε, υποθέτω, ο λόγος, δια τδν όποιον άπεσπάσθη από την συντροφίαν ο Άκριτας...

Τελος πάντων, άφ' ου έγέλασα αρκετά με τας παιδικάς αυτάς άπομιμήσεις, έπειτα, κατά την συνήθειάν μου, έσοβαρεύθηκα και όλίγον.

— Και τί λέγουν οι μπαμπάδες σας γι' αυτά όλα; ήρώτησα.

Σημειώσατε, ότι οι «μπαμπάδες» των φίλων μας είνε σοφώτατοι άνθρωποι.

— Για τδ «Έθνος» δέν λέγουν πολλά πράγματα, απήντησε με την συνήθη του ειλικρίνειαν ο Άριελ. Τον Άκριταν όμως τδν έπαινούν πολύ, γιατί ειργάσθη, λέγουν, τας διακοπάς, και ώφελήθη πολύ-πολύ εις τά γαλλικά.

Και εγώ, να σας ειπώ, είμαι με την γνώμην των «μπαμπάδων». Ο Άκριτας έκαμε τδ γούστό του, έπαιξε, διασκεδάσεν, άλλα και ώφελήθη συγχρόνως με την «Ατθίδα». Οι άλλοι δέν ώφελήθησαν πολύ, ουτε τούλάχιστον ώφελήσαν... τδ έθνος (έκτός άν τους είσακούση ή Έταιρεία των Ίπποσιδηροδρόμων και βάλη κλειστά τράμ εις την όδον Ίπποκράτους.) Όπωςδήποτε, και ο μέν και οι δε δέν είνε από τους μικρούς εκκίνους δημοσιογράφους, οι όποιοι τυπώνουν ή λιθογραφούν τας εφημερίδας των, και ζητούν συνδρομητάς, και κάμνουν κάτι τδ όποιον δέν είνε ουτε σοβαρόν, ουτε παιγνίδι. Ο Άριελ και οι φίλοι του παίθουν, σαν καλά παιδιά που είνε, άλλα βλέπετε ότι από αυτό τδ παιγνίδι είμπορεί να προκύψη κάποια ώφέλεια.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ
(Συνέχεια και τέλος' 186 σελ. 306.)

ΤΕΛΗΣ, ζωγράφος. — Μά όχι δά! όχι δά!... δηλαδή...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τίποτε! είπατε ψέμμα, και για να βγείτε από τδν κατήφορον, πρέπει να το ξεπήγτε.

ΤΕΛΗΣ. — Πώς;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Άν ήμουν εγώ 'στη θέσι σας, θα έβερνε τδ καπελάκι μου και θα έτρεχα 'στής θέσις μου.

ΤΕΛΗΣ. — Και να 'πώ ότι... ά, όχι, Κατερίνα, αυτό δέν γίνεται!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Μου κακοφαίνεται πολύ, γιατί ήταν ο μόνος τρόπος να γλυτώσετε την τιμωρία...

ΤΕΛΗΣ. — Την τιμωρία;... ώστε λοιπόν θα με μαρτυρήσης;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Όχι, δέν θα σας μαρτυρήσω... Μου φαίνεται όμως, ότι άμα κάνη κανείς άσχημα, πάντα τιμωρείται, είτε με τδν ένα τρόπο, είτε με τδν άλλο... Άς είνε αυτό είνε δική σας δουλειά' τώρα έχω κ' εγώ τες δικές μου και σας άφίνω. (Έξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΤΕΛΗΣ, μόνος.

Νά πάρω, λέει, τδ καπελάκι μου, και να τρέξω 'στής θέσις μου, κ' εκεί, μπροστά σε όλες τες κυρίες, να 'πώ πως έκαμα τδ και τδ... Της φαίνεται εύκολο της Κατερίνας... Άς είνε καθένας με την ιδέα του. Πάντα, λέει, τιμωρείται κανείς, είτε με τδν ένα τρόπον είτε με τδν άλλο. Είμαι πολύ περιέργος να μάθω πώς και από ποιον θα τιμωρηθώ εγώ. Και γιατί; Μπορεί να λέγη ότι θέλει' άλλα εγώ δέν βλέπω κανένα με τδ τέχνασμα του Παναγή. Θα έπροτιμούσα όμως να μη το είχα κάμη, και να σας 'πώ, άν δέν ήταν εκείνες ή γρχές... (Κυτάζει τδ καπέλον του, κρημασμένον εις τδν ταχόν.) Ά, να οι προσκεκλημένοι μου' έτσι λύεται τδ ζήτημα!

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΤΕΛΗΣ, ΜΙΧΑΗΛ, ΟΥΡΑΝΙΑ κρητούσα ένα πλώριον τσουρέκι.

ΤΕΛΗΣ. — Φέρατε τδ τσουρέκι; Ζήτηώ ΟΥΡΑΝΙΑ, αποθέτουσα αυτό επί της τραπέζης. — Δέν είνε μεγάλο, κύριε Τέλη;

ΤΕΛΗΣ. — Άκούς εκεί! Είνε ο βασιληάς των τσουρεκιών! Θα το μοιράσωμε σε τρία, και πάκι θα μας πέση πολύ... Πόσο έχει;

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ουδέντα λεπτά... Ορίστε τά ρέστα, έκοσι...

ΤΕΛΗΣ, με ύφος ήγεμονικόν. — Κράτησα τα, να πάρης καραμέλες.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ευχαριστώ, κύριε Τέλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ, πρὸς τὴν Οὐρανίαν. — Ἐ, ποῦ εἶσαι! Θὰ τὲς μοιράσωμε.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ναι, σ'ύχασε.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Ἐ, καὶ τί ὄρα δειλι- νίκου ἐδῶ;

ΤΡΑΝΗ. — Εἶνε γὰρ ἀκόμη. Ἐπειτα, πρέπει νὰ τὸ κερδίσωμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Καὶ μὲ τί τρόπο;

ΤΡΑΝΗ. — Ὡραία ἐρώτησις! Νά, παίζοντας. Πρέπει νὰ διασκεδάσωμε κα- λά. Ὄταν λείπουν οἱ γάτοι, χορεύουν τὰ ποντίκια. Κ' ἐμεῖς τώρα θὰ κάμωμεν ὄργια.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Τί πράγμα;

ΤΡΑΝΗ. — Νά, θὰ χαλάσωμε τὸν κό- σμο.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Ἐδκόλο αὐτό.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ παίζωμε ἤσυχα παιγνίδια;

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Ἀφῆσέ μας ἤσυχους, μὲ τὰ ἤσυχα παιγνίδια σου!

ΤΡΑΝΗ. — Τὰ ἤσυχα παιγνίδια εἶνε γιὰ τοὺς ἀρρωστούς. Ἐμεῖς, ποῦ δόξα τῷ Θεῷ εἴμεθα καλά, θὰ παίζωμε τὸ Λεωφορέϊον. Ἐγὼ τώρα εἶμαι ὁ ἀμαξη- λάτης σὲς εἰσὸς τὰ ἄλογα. Σταθῆτε. (Τοὺς βάζει εἰσὸς μὲ κουδουνάκια, μὲ τὸ ἓνα χέρι πέρνει τὰ χαλινάρια καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ μα- στίγιόν του.) Βάρδα ἐμπρός! ἐμπρός! . . . ντέ!

(Τρίχουν γύρω εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνατρέπον- τας τὰ καθίσματα. Ὁ Τέλης κτυπᾷ τὸ μαστί- γιον καὶ ξεφωνίζει ντέ! . . . Ἐπιπέλους κουρά- ζεται καὶ κρατεῖ τὰ λόγια του, φωνάζων ἔλα!)

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Ὄψ! (Κάθεται.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Δὲν ἀντέχω πιά.

ΜΙΧΑΛΗΣ, κτυπῶν τὸν τσουρέκι. — Τὸ τρέξιμο φέρνει πείνα. ἀλήθεια, Οὐρανίαι;

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ἀλήθεια, κ' ἐγὼ ἐπέπεισα.

ΤΡΑΝΗ, γελῶν. — Χά, χά, τὰ λόγια μου θέλουν ἀνά. Ἀμ θὰ τοὺς δώσω ἐγὼ! (Πηλαίει τὸ τραπέζιον καὶ κόπτει τὸ τσουρέκι εἰς τρία.) Ἐμπρός, κέρνετε! (Ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Οὐρανία πέρνουν καθένας τὸ κομμάτι του- τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Τέλης ἀπλώνει νὰ πάρῃ τὸ ἰδικόν του, ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ παρουσιάζεται ἡ ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ.)

ΣΚΗΝΗ 2'.

Οἱ Αὐτοί, ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ

ΤΡΑΝΗ, ἐκπληκτος. — Ἡ θεία!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβαινα, ἀκουσα τέτοιο θόρυβο, ποῦ ἐνό- μισα ὅτι γκρεμίζου τὸ σπίτι. Μὰ τί ἐκά- μνατε;

ΤΡΑΝΗ. — Ἐπάξιμεν τὰ ἄλογα, θεία μου.

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ, πρὸς τὸν Τέλην. — Ποῦ κουραστικὸ παιγνίδι γιὰ ἓναν ἄρ- ρωστο!

ΤΡΑΝΗ ἐν ἀμνηστία. — Μά . . . ξέρετε, ἐγὼ ἔκαμα τὸν ἀμαξηλάτη!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ, βλέπουσα τὸ τσουρέκι. — Τί εἶνε αὐτό; τσουρέκι; ἄ, εἶνε πολὺ βαρὺ, καὶ ἀπορῶ πῶς ἡ Κατερίνα . . .

ΤΡΑΝΗ. — Ὅχι ἡ Κατερίνα, θεία μου, ἐγὼ τὸ ἀγόρασα . . . μὲ λεπτὰ δικά μου . . .

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ἄ, ἐνόησα . . . γιὰ τὰ παιδιὰ.

ΤΡΑΝΗ. — Ναι, θεία μου, ἤθελα νὰ τοὺς τρατάρω. . . (κατ' ἴδιαν) μὰ καὶ τὸν ἑαυτό μου!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ποῦ καλά. Ἐυρεῖς ἄρα, καίμενε μου Τέλη, ὅτι δὲν ἐ- διάλεξες καλὴν ἡμέρα γιὰ νάρρωσής σου;

ΤΡΑΝΗ, κατ' ἴδιαν. — Δὲν ἐδιάλεξα κα- λὴν ἡμέρα; . . . Τί θέλει νὰ πῇ; Μή- πως τὸ ἐνόησες;

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου; τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ σοβαρὸ γιὰ ἓνα παιδί σὰν τὸν Τέλη, κ' ἐπροσκάλεσα σήμερα. . . .

ΤΡΑΝΗ, ζωηρῶς. — Ποῖόν, θεία μου;

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ὅλους σου τοὺς φίλους!

ΤΡΑΝΗ. — Τοὺς φίλους μου! (κατ' ἴδιαν.) Ἄχ, νὰ μὴν ἀκούσω τὴ συμβουλή τῆς Κατερίνας!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Δυσχερστήθησαν ποῦ δὲν σε ἤθραν ἔπειτα ὁμῶς, εἰς τὸ τραπέζι, μὲ τὰ γλυκύσματα, ἔγιναν εὐ- θυμότατοι.

ΤΡΑΝΗ, κατ' ἴδιαν. — Καλὰ τὴν ἐπάθα μὲ τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Τοὺς ἄφισα νὰ τρώγουν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Ἐλενί- τσας, καὶ ἤλθα μὰ στιγμήν διὰ νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι.

ΤΡΑΝΗ, ζωηρῶς. — Εἶμαι καλλίτερα, θεία μου. . . Τὸ κεφάλι μου πέρασε σχεδὸν ὀλωσδιόλου. . . καὶ ἂν θέλετε. . .

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ, φάουσα τὸν σφυγμὸν του. — Ὁ σφυγμὸς σου κτυπᾷ δυνατὰ. . . Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ, μετ' ἐνδιαφέρον- τος. — Εἶνε ἄρρωστος, κυρία;

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ναι, παιδιὰ μου, εἶνε ἄρρωστος καὶ ἔχει ἀνάγκη ἤσυ- χίας. Φοβοῦμαι μὴν εἶνε κολλητικὴ ἡ ἀσθενεία του. . . δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε μαζὶ του, πρέπει νὰ πάτε ἐστὸ σπίτι σας, (Ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Οὐρανία διευθύνονται πρὸς τὴν θύραν.) Ἄ, πάρτε καὶ αὐτὸ τὸ τσου- ρέκι! (Τοῖς δίδει τὸ τεμάχιον τοῦ Τέλη.)

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ. — Εὐχαριστοῦ- μεν, κυρία.

ΤΡΑΝΗ, κατ' ἴδιαν. — Πάει τὸ δειλιγὸ μου! Ἄχ, τί μου κάνει τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ! (Φθάνει τὰ παιδιὰ εἰς τὴν θύραν καὶ τοὺς λέγει χαμηλοφώνως.) Νά μου τὸ ξαναφέρετε ἄμθ θὰ φύγῃ ἡ θεία.

ΜΙΧΑΛΗΣ, χαμηλοφώνως. — Τί; γιὰ νὰ πάρωμε τὴν ἀρρώστειά σας;

ΤΡΑΝΗ, θυμωμένος. — Καὶ προτιμᾶτε νὰ κέρτετε τὸ τσουρέκι μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Κοντὰ ἐστὸ νοῦ!

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ἄντιό σας, κύριε Τέλη, περαστικά! (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ 3'.

ΤΡΑΝΗ, ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΤΡΑΝΗ. — Βλέπεις τί παθαίνω, Κα- τερίνα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τὰ βλέπω. . . Φαίνεται ὅτι ἡ θεία σας τὰ ἐκατάλαβε. . .

ΤΡΑΝΗ. — Ἐτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Γιατί δὲν τῆς το εἶπατε;

ΤΡΑΝΗ. — Θὰ τῆς το πῶ αὐριο. Σή- μερα ἠμποροῦσε νὰ με παρεξηγήσῃ. . .

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ, σαφῶς. — Παιδί μου Τέλη, ἀνησυχῶ, πολὺ.

ΤΡΑΝΗ. — Μὴν ἀνησυχῆτε, θεία μου.

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Μὰ ξέρετε. . . εἶνε τώρα ἐπίδημία ἰλκρᾶς. . .

ΤΡΑΝΗ, ζωηρῶς. — Μὴ δὲν ἔχω ἰλαρά.

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Καὶ πῶς το ξέ- ρεις;

ΤΡΑΝΗ, ἐν ἀμνηστία. — Το ξέρω, για- τί. . . γιατί. . .

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ἐλπίζω κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἔχῃς ἰλαρά. . . φοβοῦμαι ἀκόμη μὴπως ἀρχίσει καμμία ἀσθενεία ἀκόμη σοβαρωτέρα. . . Αὐτὸς ὁ πονοκέφαλος, ἔστην ἡλικία σου, εἶνε σύμπτωμα ἀνησυ- χαστικόν. Ἐπειτα, τὸ παιγνίδι τοῦ σ' εὐ- ρηκα νὰ παίζῃς, αὐτὸς ὁ σφυγμὸς ὁ τα- χύς, ἐκεῖνο τὸ πελώριον τσουρέκι ποῦ ἤσσουν ἔτοιμος νὰ φάγῃς, εἶνε ἄλλα συμ- πτώματα ἐπίσης ἀνησυχαστικά. . . Φο- βοῦμαι πολὺ, καὶ τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα σου. Ἀμ γυρί- σω ἐστὸ σπίτι, θὰ τῆς γράψω ἀμέσως.

ΤΡΑΝΗ, ζωηρῶς. — Θεῖσα μου, σὰς πα- ρακαλῶ καλῶ, μὴ το κάμετε!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Μά. . .

ΤΡΑΝΗ, ὡς ζῶν. — Περιμένετε ὡς αὐ- ριον, σὰς παρακαλῶ πολὺ!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Ἄς εἶνε ἄλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πείσῃς ἀμέσως ἐστὸ κρεβάτι σου.

ΤΡΑΝΗ. — Ναι, θεία μου, ὅτι θέλε- τε! (κατ' ἴδιαν.) Ἄχ, τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ, κρούουσα. — Κατε- ρίνα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, εἰσρχομένη. — Ὅριστε, κυ- ρία.

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Νὰ περιποιηθῆς τὸ παιδί. Νά του κάμῃς ἀμέσως ἓνα ζεστό ἀπόψι, ἂν πεινάσῃ, μὴ σουπίτσα καὶ τίποτε ἄλλο. . . ἄκουσες; τίποτε ἄλλο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Μάλιστα, κυρία.

ΤΡΑΝΗ, κατ' ἴδιαν. — Ὁ, τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

ΚΑ ΓΛΥΚΟΦΥΛΟΥ. — Λοιπὸν ἀντίο, παιδί μου. Πρέπει νὰ γυρίσω ἐστὸς προσκεκλημένους μου. Θὰ ἔλθω αὐριο τὸ πρωὶ νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι καὶ ἂν πρέπη νὰ γράψω τῆς μητέρας σου. Ἐλπίζω ὁμῶς ὅτι ἡ ἀσθενεία θὰ προληφθῇ. (Ἐ- ξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ 4'

ΤΡΑΝΗ, ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΤΡΑΝΗ. — Βλέπεις τί παθαίνω, Κα- τερίνα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τὰ βλέπω. . . Φαίνεται ὅτι ἡ θεία σας τὰ ἐκατάλαβε. . .

ΤΡΑΝΗ. — Ἐτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Γιατί δὲν τῆς το εἶπατε;

ΤΡΑΝΗ. — Θὰ τῆς το πῶ αὐριο. Σή- μερα ἠμποροῦσε νὰ με παρεξηγήσῃ. . .

Θὰ ἐνόμισε ὅτι το κάμνω γιὰ τὰ γλυκί- σματα. . .

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Ἀλήθεια.

ΤΡΑΝΗ. — Κλά μου τόλγεες, Κατε- ρίνα, πῶς θὰ τιμωρηθῶ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Ἄν μάκούγατε. . .

ΤΡΑΝΗ. — Δὲν θὰ ἤμουν ὑποχρεωμέ- νος νὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ, ἐνῶ οἱ σφλοι- μου τρώγουν καὶ διασκεδάζουν. Ἄς εἶνε! Πρέπει νὰ ὑπακούσω. Δόσε μου τώρα ἓνα ζεστό, καὶ γιὰ τὸ βράδυ κάμε μου μὴ σούπα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τί κρίμα!

ΤΡΑΝΗ. — Ὑπομονή! (Στενάζων.) Κα- λά λέγει ἡ παροιμία: «Ὅπως στρώσῃς ἐστὶ θὰ πλαγιάσῃς.»

Πάτε ἡ αὐλαία:

[Berthe Vadier] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 308.)

Τί ὄρατον ἄσμα! τί γλυκεῖα καὶ τρο- μώδης φωνή! Ὅποια ἀπόλαυσις διὰ τὸν Βαλεντίνον, ὄλη ἐκεῖνη ἡ θαυμασία ἐνε- τικὴ νόξ!

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην . . . καμμία ἀ- πάντησις ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Μονταρ- λῦα τὴν μεθεπομένην τὸ ἴδιον ὀλόκλη- ρος ἡ ἔβδομάς παρέρχεται ἐν σιωπῇ. Ὁ Βαλεντίνος δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἡμεῖς ὁμῶς, οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν τὸν ἐντιμὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Πονηρίδου, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ πιστὸς ἠκηρέτης ἔβαλε κάλιν τὸ δακτυ- λῆκι του; . . . Ναι, ναι, αὐτὸ εἶνε! Ὁ Πονηρίδης εἶχε συμφέρον νὰ στέρησῃ τὸν Βαλεντίνον προτάτου ἰσχυροῦ, σοβαροῦ καὶ εὐγενοῦς. Ἐγγραψε λοιπὸν πρὸς τὸν κύριον Μορταρλῦα μίαν ἀνώνυμον ἐπι- λήν, — δὲν πιστεύω νὰ σας ἐκπλήττῃ τοῦτο. . . — διὰ τῆς ὁποίας ὁ πρέσβυς ἐκπληροφωρεῖτο, ὅτι ἓνας τυχοδιώκτης, αὐτοκαλοῦμένος βαρῶνος Κερκόξ, ἐπρό- κειτο νὰ φθάσῃ εἰς Βενετίαν, ὅτι εἶχε δραπετευσθῆ ἐκ Γαλλίας διὰ νὰποφύγῃ τὴν καταδίωξιν, καὶ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχό- τῃς ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ πληροφωρίας ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων. . .

Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Πρέσβυς δὲν εἶδε καμμίαν ἀκρόσιν εἰς τὴν περὶ ἀκρόασις αἴτησιν τοῦ Βαλεντίνου Κερκόξ. Ἐξ ἄλ- λου ὁ Βαλεντίνος ἔπαυσε νάνησυχῆ διὰ τὴν σιωπὴν τῆς Πρεσβείας, καὶ οὕτε τὴν ἐσυλλογίζετο πλέον. Εἶχεν ἄλλα εἰς τὸν νοῦν του. Πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν εἶχαν ἀρχίσῃ τὰ θορυβώδη καὶ τρελὰ Καρνα- βάγια ἡ Βενετία εἶχε μεταβληθῆ εἰς Τρελόπολιν, καὶ ὁ Βαλεντίνος δὲν ἤ- ξευρε ποῦ νὰ πρωτοπάγῃ καὶ τί νὰ πρωτοῖδῃ!

Χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν, μόνον

ἀπὸ τὴν διάθεσιν λαοῦ φύσει εὐθύμου, φύσει ἀστείου, ὁ δημόσιος βίος ἐν Βε- νετία εἶχε γίνῃ διαρκῆς κωμῳδία. Παν- τοῦ παίζου κωμῳδία: εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰς διώρυγας, εἰς τὰ μαγαζεῖα, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ μέγαζα τῶν κλου- σίων καὶ εἰς τὰ σπίτια τῶν πτωχῶν. Παντοῦ μορφασμοί, τούμπες, ἀστεῖα, γέλια. . .

Ἄλλ' ἰδοῦ τρεῖς ξένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφῆρασαν ἀκόμη ἀποκρηστικὸν ἐνδυμα. Πῶς γίνεται αὐτό; εἶνε ἀνάρμοστον, ἀ- πρεπές! Γρήγορα! Ὁ Βαλεντίνος Κερ-

ται εἰς φυγὴν. Καὶ δὸς του γέλια ὁ κόσμος. Μὰ! τί ἔχει ὁ ἄρχων Τρουφαλδίνος; Ὁ ἄρχων Τρουφαλδίνος ἔχει τρομερὸν ἐδοντόκονον, καὶ ὁ ἐξοχώτατος Βαλιάρ- δος, δέκτωρ τῆς Βονωνίας, τοῦ ὑπαγο- ρεῖει μὲ στόμαφον τὴν συνταγήν: «Πάρε, τῷ λέγει, ἓνα μῆλον' κόψε το εἰς τέσ- σερα ἴσα μέρη, βάλε τὸ ἓνα μέσα εἰς τὸ στόμα σου, καὶ ἔπειτα χῶσε τὸ κεφάλι σου μέσα εἰς τὸν φοῦρνον, καὶ ἀφῆσέ το ἐκεῖ ἐωςὸς τὸ μῆλον ψηθῇ. Σοῦ ἐπί- σχομαι ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ ὀδον- τόκονος θὰ σου περάσῃ.»

«Παντοῦ παίζου κωμῳδία» (Σελ. 317, β'.)

κόξ ἄς φορέσῃ τὴν κομψὴν στολὴν τοῦ Λέλιου, τοῦ περιπαθοῦς τρεβαδοῦρου ὁ Γιαννίδης ἄς γίνῃ Πιερόττος ὁ Πονη- ρίδης ἄς μεταβληθῇ εἰς Σκαπτινόν.*

Μασκαρεύονται λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἀναμυγνύονται μὲ τὸ πλῆθος τῶν μασκαράδων, οἱ ὅποιοι παίζου παντοῦ κωμικὰς σκηνάς, αὐτοσχεδιαζομένως ἐπὶ τόπου, πρὸς γενικὴν διασκεδασιν καὶ θυ-

μ' ἓνα γαρύφαλλο ἐστὸ χέρι. Ὁ Ταρ- τάλιας, ἓνας χονδρὸς γάχος μὲ γυαλιὰ, βάζει ἐστὸ μάτι τὸ ἄνθος, τὸ ὅποῖον θέλει νὰ πάρῃ μὲ χίλια λόγια, ποῦ δὲν ἔχουν καμμίαν ἔνοιαν. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην περὶ ὁ Καπετῶν Σκαπέντος, παρνίξε- ται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταρτάλια, καὶ ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος πίπτει ἀνάσκελα, καὶ

«Κυνηγᾷ τὸν Λέλιον. . . ὁ Λέλιος φεύγει. . .» (Σελ. 317 στήλ. γ'.)

μυθίαν. Φθάνουν εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἄ, νὰ ὁ Σκαρμποῦτσος (εἶδος Καραγκιόζη.) Ἀρπάζει ἀμέσως τὸν φίλον μας Πιερόττον, τοῦ κάμνει ἓνα σωρὸ κωμικὰ ἐπιπέτα καὶ τοῦ προτείνει νὰ του πωλήσῃ τὸ σπίτι του. Μὰ δὲν ξέ- ρεις τί ὄραϊο σπίτι! . . . Καὶ διὰ νὰ δώσῃ ἐν δεῖ γ μ α εἰς τὸν ἀγοραστήν, ὁ Σκαρμποῦτσος βγάζει ἀπὸ τὸν μανδύαν του μίαν μεγάλην πέτραν, τὴν ἀφίγει ἐστὰ χεῖρα τοῦ ἐκπληκτοῦ Γιαννίου, καὶ τρέπε-

εἰσακολουθεῖ νὰ λέγῃ. . . Ἄλλὰ τὸ γα- ρύφαλλον εἶνε διὰ τὸν Βαλεντίνον, ὁ ὅποιος τὸ πέρνει μ' ἐν μεδίαιμα. Νὰ τώρα καὶ ὁ χειροουργός, μὲ τὸ κλυ- στῆρι του, ὁ ὅποιος ἔχει πολὺ ἐπιθετικὰς διαθέσεις. Κυνηγᾷ τὸν Λέλιον. . . ὁ Λέ- λιος φεύγει. . . ὁ ἄλλος ἐπιμένει. . . Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐπιμαθαίνει ἀποτόμως ὁ Πουλ- ταινέλλας: «Βρρρ! βρρρ! . . . βρρρ! . . . Πήγαυε νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε τοῦ διαβόλου! . . . βρρ. . . Γάϊδαρε, ποῦ δὲν ξέρετε νὰ κάμῃς οὔτε ἓνα κλυστῆρι! . . . Ἄχ, πῶς πονῶ! πῶς πονῶ! . . . Βρρρ! . . .» Κεῖ ὁ Πουλταινέλλας, κρατώντας τὴν κοιλίαν του, φεύγει χοροπηδῶν ἀπὸ τοὺς πόνοους.

* Πρόσωπα τοῦ δημόσιου ἰταλικοῦ θεάτρου, ὅπως παρ' ἡμῶν ὁ Φασουλῆς, ὁ Παρικλέτος, κτλ. Ὁ Σκαπτινός εἶνε ὁ πονηρὸς καὶ ἄπιστος ἠκηρέτης.

Ο Γιαννιός μένει κατάπληκτος πρό των αλληπαλλήλων αυτών σκηνών, και όταν συνέρχεται όλίγον, γελᾷ μ' ένα στόμα έως ταύτια. Ἐν τούτοις ἔχει τὰς ἐπιφυλάξεις του, και τὸ βράδυ ἐξομολογεῖται τὴν ἀμαρτίαν του πρὸς τὸν Βαλεντίνου: «Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, δὲν μου ἀρέσουν και τόσῳ πολὺ αὐτὰ τὰ καρναβάλια. Θυμᾶστε ἐπὶ Κερκόξ, τὴν περασμένην Ἀποκρηά, ποῦ ὁ γιός σου τοῦ κύρ Μπαλωμένου ἔβαλε μιὰ μύτη ψεύτικη κ' ἐβόηκε ἐτούς δρόμους, και τὸν πήρῃ ἀπὸ πίσω ὅλος ἡ μάγχεσ τοῦ χωριοῦ;». Ἐ, ὁ ἅγιος ἐφημέριος εἶπε τότε (ἦμιον παρῶν) ὅτι ἡ μύτη τοῦ Μπαλωμένου ἦταν σόνεργο τοῦ Διαβόλου, και ὅτι ὁ καλὸς χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχη τὴ μύτη ποῦ του ἔδωσε ὁ Θεός... Τί θὰ ἔλεγαν ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἀν ἔβλεπεν αὐτὰ ἐδῶ; Βέβαια δὲν θὰ ἔπερνε καλὴ ἰδέα γιὰ τοὺς Βενετσάνους. Τί ἐλαφρόμυαλοι ἄνθρωποι! τί χαροί! τί ὀκνηροί! Ἀκοῦτ' ἐκεῖ νὰ φέρουν τὴ θάλασσα ἔως τοὺς δρόμους των, γιὰ νὰ μὴν κάμνουν τὸν κόπο νὰ τοὺς σκουπίζουν!... Μπᾶ!

Εἰς ταῦτα, ὁ φίλος μας Βαλεντίνος ἀπήντησε μὲ μιαν κατραπακίαν, ὀλωσ-διόλου ἀποκρηάτικην. Ἄν και εἶνε κομψότατος μὲ τὴν στολὴν τοῦ Δελτιου, πρέπει νὰ τον μαλωσωμεν ὀλίγον. Εἶνε κάπως ἀχάριστος και κακός. Λησμονεῖ ὅτι ὁ Γιαννιός, εἰς τὸ Παρίσι, τοῦ ἔσωσε τὴν ἐλευθερίαν του, και ὅτι ἀν ἦλθε και αὐτός εἰς τὴν κολασμένην Βενετίαν, τὸ ἔκαμεν ἀπὸ ἀφροσύνης πρὸς τὸν κύριόν του, ἀπὸ κανένα ἄλλον λόγον... Ἄς εἶνε αὐτὸ τὸ ἀναγνωρίζει και ὁ Βαλεντίνος... Μετὰ τὴν κατραπακίαν, πέρνει φιλικῶς ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Γιαννιόν, και διευθύνονται πάλιν εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Φανάρια πολὺχρωμα εἶνε ἀναμμένα παντοῦ, και τὸ πλῆθος τῶν προσωποδοφῶρων, ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς, τὰς κίτριναις και τὰς πρασίνας λάμπεις, λαμβάνει ὄψιν φανταστικὴν.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει; τί φωναί, τί τροχάματα! Κυνηγῶν τὸν καπετάν - Σπαθέντον. Ὁ τρομάρας αὐτός, καταληφθεὶς πρὸ ὀλίγου ὑπὸ οἰστρου παλλικαρισμοῦ, ἀπειλεῖ ὅτι μόνος αὐτός, θὰ καταστρέψῃ τὴν Βενετίαν· ὅτι θὰ κόψῃ κεφάλια, ὅτι θὰ κάμη, θὰ δείξῃ, και θὰ ράνη... Ἄλλὰ νά, ἕνα κοριτσάκι τὸν ἀπειλεῖ μὲ τὸ δάκτυλόν του, και ὁ καπετάν Σπαθέντος τὸ βάζει ἐπὶ τὰ πόδια. Ὁ οἰστρος γίνετο κανικός... Και τῶρα φεύγει, κυνηγούμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς μισοκαράδες.

Και αὐτὸς ἀκόμη ὁ χοιδρὸς Ταρτάλας, μὲ δλην του τὴν κοιλάραν, τρέχει κατόπι του και ὁ Βαλεντίνος, παρασυρόμενος, τρέχει μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, και ὁ Γιαννιός τρέχει ἐπισθεν τοῦ κυρίου του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει και ὁ Ἀρλεκίνος. Τρέχει πλησίον τοῦ

Γιαννιού. θέλει νὰ του πάρῃ τὸν σάκκον του, και μάλιστα βάζει τὸ χέρι του ἐπὶ τὸν λουρί... Ἄλλ' ὁ Γιαννιός δὲν σηκώνει τέτοια ἀστεία! Γυρίζει ἀμέσως και ἀρχίζει τὸν Ἀρλεκίνον γροθιές. Τέτοια γροθοπατινάδα ἦτο πρωτοφνήεις εἰς τὴν Βενετίαν. Ὅλοι στέκονται, θαυμάζουν και χειροκροτοῦν. Ἄλλὰ μίχ τέλευτατα γροθιά ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα τοῦ Ἀρλεκίνου και... ἀποκαλύπτεται ὁ Πονηρῖδης.

Μπᾶ! πρὸ ὀλίγου δὲν ἦτο μισοκαρκαμένως ὡς Σκακίνος; πῶς τῶρα αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ;

Ὅπως δὴποτε, τρίζει τὰ πλευρά του και λέγει: «Τί ἄγριος αὐτός ὁ Γιαννιός!... Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ στενευθῇ μαζί του, ὅσπε τὰ Καρναβάλια!... Ἄχ αὐτοὶ οἱ χωρικοί! Ἐλα, Γιαννιέ, τὸ χέρι σου... ἐγὼ δὲν σου βαστώ κάκια.»

Ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἐγέλασεν ἄρκατὰ μὲ τὴν σκηνὴν αὐτὴν, ρίχνει ὀλίγον ἄδικον τοῦ Γιαννιού: τὴν ἀποκρηά εἰμπορεῖ νὰ κάμη κανεὶς και καμμιὰ φάρσα.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΑΙΟΥΣΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα:
— Ὁ ἰατρὸς εἶπε, πῶς τῶρα μὲ τὴ χολέρα, πρέπει νὰ βρῶμε τὸ νερό.
Και ἡ θυελλώδης Ψυχὴ:
— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε, νὰ το πίνουμε τῶρα και... νερόδραστα!

(Ἐκείνη ἀπὸ τοῦ Ἀταξερῆος Πύδου)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Παίγνια. — Τὰ περισσότερα εἶδη τῶν Ἀσκήσεων εἰμποροῦν βέβαια νὰ ὀνομασθοῦν και παίγνια. Ὑπάρχουν ὅμως και τὰ καλεσθεὶς παίγνια, εἶδη τινὰ δηλαδὴ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχονται εἰς τὰ γυναικῶν μας ἔως τῶρα, και περισσότερον αὐτῶν παιγνιῶδη. Εἶνε πολλὰ και διάφορα κανόνες ὀρισμένους δὲν ἔχουν· ὥστε ὀρθοσθῶ εἰς μερικὰ παραδείγματα:

Ὅσοι ἤξευρετε (καρτικὸν σκάκι) ἤξευρετε και τὴν κίνησιν τοῦ ἵππου. Ὁ ἵππος πηδᾷ σχηματικῶς ἕνα γάμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ τέσσαρα τετραγωνίδια, τὰ τρία εἰς τὴν σειρὰν και τὸ ἄλλο πλάγιως. Λαμβάνομεν μίαν φράσιν, τὴν διακρούμεν εἰς συλλαβάς, και τὰς σκορπίζομεν ἀτάκτως εἰς τὰ ἄλλα τοῦ καρτικίου, γράφοντες ἀπὸ μίαν ἢ ἀπὸ δύο ἐν ἀνάγκῃ... εἰς τὰ ἐξηγητέστερα τετραγωνίδια, και ζητοῦμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς φράσεως διὰ τῶν πηδημάτων τοῦ ἵππου. Βυνοεῖτε, ὅτι ὁ λύτης θὲ δυσκολευθῇ κάπως διὰ τὸ εὔρη ἀπὸ κοῦ θὰ ἐκκινήσῃ ὁ ἵππος, και πῶς θὰ διευθωνθῇ ὥστε διὰ τῶν πηδημάτων του νὰ εὔρη διαδοχικῶς τὰς συλλαβάς τῆς φράσεως, μὲ τὴν σειρὰν των. Αὐτὸ εἶνε τὸ λεγόμενον πηδημα τοῦ ἵππου.

Ἄλλα παίγνια γίνονται μὲ πύρεια (σπίρτα). Ἴδου ἐν:

Τὸ σχῆμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 σπέρτα. Καὶ εἰσπόμεν: «Ἀπὸ τὰ ὀδῶκα αὐτὰ σπέρτα, ποῖος εἰμπορὸς νὰ κερδίσῃ πέντε και νὰ μείνουν... δεκαπέντε;» Τῶντοι, ἀν ἀφαιρέσωμεν τρία ὀρέθνια και δύο κἀβια, τὸ σχῆμα μεταβάλλεται εἰς τὸν ἀριθμὸν 15, αὐτῶ:

Παίγνια εἶνε: ὁ Λαβύρινθος, ἡ Μονοκονδυλιά, οἱ Κινεζικοὶ Συνδυασμοί, κτλ. τὰ ὁποῖα δὲν σκε ἐξηγῶ, διότι δι' αὐτὰ χρειάζονται σχήματα, και συνήθως δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀνευ σχημάτων. Ἄλλ' ὑπάρχουν και ὠραία παίγνια χωρὶς σχήματα. Παραδείγματα χάριν: Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

$$3, 5, 2, 2, 10$$

$$-, 1, x, +$$

Ζητεῖται νὰ παριντεθοῦν εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τὰ κάτωθεν αὐτῶν σχήματα, οὕτως ὥστε, ἐκτελουμένωντων πρῶτων, νὰ προκύπτῃ ἀριθμὸς 30.

Λύσις: 3+5-2: 2x10=30 (Βυνοεῖται, ὅτι ἡ θέσις τῶν ἀριθμῶν δὲν μεταβάλλεται.)

Και ἄλλο Ἀριθμητικὸν Παίγνιον:

«Μικρὸς Γεωργός, ἐξεταζέμενο: εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, ἐπρόφρε κατά σειρὰν τοὺς ἀριθμοὺς: 5, 8, 40, 2, 8, 16, 4, 20, 1, 8, 8, 2, 10. Τί τοὺ εἶχαν διὰ τὴν νῆμα;»

Λύσις: Νὰ πολυπλασιασθῇ 125 ἐπὶ 8. (Κάμετε τὸν πολυπλασιασμὸν, και θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ προσφερετε κατὰ σειρὰν τοὺς ἄνω ἀριθμοὺς, ἐκτός ἐκείνων, τοὺ ὁποῖους θὰ γράφετε, χωρὶς νὰ προσφερετε.)

Ἄλλο παράδειγμα:

«Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ ποδείξωμεν ὅτι τὸ ἡμισιὸν τοῦ 9 εἶνε 4;»
Λύσις: Ἄν γράψωμεν τὸ 9 μὲ λατινικοὺς ἀριθμοὺς οὕτω:

IX

Δίδου τότε, ἀν διχοτομήσωμεν ὀριζοντικῶς τὸ σχῆμα, θὰ μείνῃ ἐπάνω IV = 4.

Και τὸ τέλευτατον:
« Πῶς εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ ὁ ἀριθμὸς 100 διὰ τεσσάρων 9;

$$99 + \frac{9}{9} = 100$$

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ τρεῖς πληροφορίας τοῦ καθενὸς θέλει νὰ δέχωμαι εἰς κάθε φύλλον, Λευκὸν Κρίνον; Ἄ, εἶνε πάρα πολλοί. Και τῶρα ἀκόμη, ποῦ τὰς δημοσιεύω κατ' ἐκλογὴν, και ὅσοι μού το ἐπιτρέπει ὁ χῶρος κάθε φυλλάδιου, και ἀπὸ μίαν ἢ δύο τὸ πολὺ τοῦ καθενὸς, και μάλιστα ἀφ' οὗ τὰς συντομώσω, — πάλιν εὐρίσκονται ἐν ἀμνηχανίᾳ, διότι σφραῖνονται πολλὰ και δὲν ἤξευρω πῶς νὰ τὰς οἰκονομήσω. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ παραχωρήσω τὸ δικαίωμα τριῶν πληροφοριῶν καθ' ἑξῆς ἑβδομάδα. Ἄν τὸ φυλλάδιον ἦτο δεκαεπταεπίδη, ἢ τουλάχιστον δωδεκαεπίδη, τότε μάλιστα. Ἄλλ' ὅσες φορὲς εἶπα νὰ τὰ κάμω, ἡ πλειοψηφία δὲν το παρεδέχθη.

Ἐγὼ τῶρα, ἡ γνῶμη μου εἶνε νὰ μὴ ἀλλάξῃ; ψευδώνυμον ἀν ἐπιμενεὺς ὅμως, ἐναγράφῃ μού το και στείλῃ μαζί μίαν δραχμὴν, διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς. Δι πληροφορίας σου περὶ ταῦτα διὰ τὸν ἑρωτῶν τὸ Λευκὸν Κρίνον, ἀφ' οὗ το γινώσκεις;

Πολὺ περιεργον, Ἄι Λάτφ τῶν Πατριῶν! Νὰ πηγαίνῃ γρηγορώτερα τὸ φύλλον εἰς τὴν Σφύρην π: χι: παρὰ εἰς τὸ Φάλλον! Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸ ταχυδρομεῖόν μας εἶνε τοιοῦτον, εἰ

εἰμπορὸς νὰ κάμω ἐγὼ; — Ὅραϊα ἐσκέφθης νὰ σημεῖωνῃς τὴν ἡμερομηνίαν τῶν ἐπιστολῶν σου, και νὰ ὀπολοῖσθῃς τὴν ἡμέραν ποῦ τὰς λαμβάνω. ἔπειτα θὰ παρατηρῇς τὴν σημεῖωσίν μου ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἑαδα μετὰ τὴν: «... και εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀλληλογραφίας, και θὰ ἡσυχάξῃς. Αὐτὰ τὸ κάμνουν πολλοί.

Ἐν παλαιῶν ψευδώνυμον εἶνε τῶντοι τινὰ παλαιὸς φίλος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ κανεὶς, μού γράφει σήμερον εἰς τὴν ὀρασιότατην ἐπιστολήν του ὁ Φλοδοῦχος τοῦ Βιζέτιου [EEE], ὁ ἐπὶ ἐξουσίαν ἔχων τὸ ἴδιον ψευδώνυμον. Ἄς το ἀκούσωμεν ὁ ἀλλοτρίως ψευδώνυμον, ὅπως ἀλλάζου ὀνομασίαν.

Και ἴσα-ἴσα ἡ Ἐπιμεράδα μού γράφει δι: θέλει νὰ νικητικαστήσῃ τὸ ψευδώνυμόν της, τὸ ὄραϊόν της ψευδώνυμον, μ' ἕνα κοινὸν και ὀνομαστικόν. Ὅχι, νὰ μὴ το ἀλλάξῃ. Πολὺ λυποῦμαι ποῦ ἦλθε εἰς τὸ Γραφεῖον και δὲν σε εἶδα.

Πάραδε, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μεταλλάξῃς μὲ πολλοὺς, μὲ ὄσους θέλεις, μὲ ὄσους θέλεις, ἀλλ' ἀπὸ μίαν φορὰν μὲ τὸν καθένα. Και εἰς ἕλα σου τὰ τετράδια αἱ ἀπαντήσεις σου εἰμπορεῖ νὰ εἶνε αἱ αὐταί, ἀφ' οὗ θὰ τὰ στείλῃς εἰς διαφόρους.

Και ἡ ἐπιμονὴ καὶ εἰμπορεῖ νὰ κάμη, Κωπηλάτις Κῆθρου, ὀδῶκα προπάντων χρειάζεται ταλάν, ἔστω και μικρόν. Διὰ νὰ δοκιμάσῃς, εἰμπορεῖ νὰ κερδίσῃς ζωγραφικῶς εἰς τὸ Περθναγωγεῖον ποῦ μου λέγεις, και ἀργότερα, ἀν ἴδῃς ὅτι προδεδίς πηγαίνεις και εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.

Κ' ἐνὶ ἐνομίᾳ, Σπῆρον τῶν Ἀθηνῶν [EE] ὅτι δὲν ἀφαινεσθῶ τῶσον καιρὸν ἕνεκα τοῦ τακτικού καταβρίγματος. Ποῦ νὰ ὑποθέσω δι: εἶχες κάμη τῶσα ταξείδια! Τί ὠραία ποῦ μού τα περιγράφεις!

Χαίρω ποῦ θὰ μου γράψῃς τῶρα συχνά, Πρεθῆμα Ἐθνοῦ. Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμείνῃς νὰ ἔλθωσ αἱ ἐκλογαί. Ἐχουμεν τῶσα θέματα. Δι ἐκλογαί και τὰ πολιτικὰ ἐν γένει μὰς ἐνδιαφέρουν ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Και ἄλλοι ἀνεπέσωσαν ἀπὸ τῶρα τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ νῆον ἔτος: 1903: ὁ Πειρατὴς τοῦ Ἐθνοῦ, ὁ Λαλαργίης, ἡ Θεὰ τῆς Γεωργίας, ἡ Ἀρσὸς τῆς Τροικητίας και ἡ Σενιτεμένη Σινωπτις (ἡ ὁποία ἀνεπέσωσε και τὴν συνδρομὴν μίᾳς προστατευμένης τῆς) Σημεῖωσατε δι: ἀνεκρῶν μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ψευδώνυμον. Ἄλλὰ και ἐκ τῶν ἄλλων ἀνεπέσωσαν, και τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὴν πολλὴν των προθυμίαν.

Τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸ Φάλλον, ὁ Ἀνανίας, μὲ παρακαλεῖ νὰ εὐχαριστήσω θερμάτα τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης και τὴν Ζημιόγαναν διὰ τὸ μικροσκοπικὸν ἀλλὰ καλλιτεχνικώτατον βαζάκι ποῦ του ἔστειλαν ἐπ' εὐχαρίᾳ τῆς εορτῆς σου, καθὼς και διὰ τὸς στίχους των. (Θὰ εἶχε ὄραϊν νὰ κάμη και μερικὰ λογοπαίγνια, ἀλλὰ ἐλυπήθη.)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ κυρία Ἄγνα Ν. Σερουῖου (Ἀθῆναι, ὁδὸς Ὀλύμπου, 4) ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν τοῦ Ε' τόμου τοῦ «Οἰκογενειακοῦ Ἡμερολογίου» διὰ τὸ ἔτος 1903. Θὰ εἶνε ἡξυμένον πῶτος εἰς 15 τυπογραφικὰ φύλλα, καὶ κοσμήσει ἀπὸ πολλῶν εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων και θὰ περιέχῃ ὄλην λαμπρὴν, ὅπως κἀντοτε. Τιμᾶται διὰ τὴν ἑλλάδα, ἄδστον δραχ. 3, χρυσόδετον δρ. 4. εἰς τὸ Ἐξωτερικόν: ἄδστον φρ. 3, χρυσόδετον φρ. 5.

Ἐγυρνεύουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χάρις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κεφαλόβρυσον (Γ. Ν. Γ.) Βεργίγειον Περθμόν (Ψ. Ω. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον) και Φρειδερίκον Πλεμόν. (Η. Ζ. προτιμῶ τὰ ἑλληνικὰ ψευδώνυμα, ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶχες μόνον αὐτὸ ...)

Ἀσπασμοί. Πληροφορία: τὸ Κεφαλόβρυσον χαίρετὰ τὴν ἀνὰ τὸ Διγαῖον ταξιδεύουσαν Ὀρειπόδον Ψυχὴν — ὁ Δωρητὴς Ὀρειπόδον πληροφῶρ τῆς Ὀρειπόδον Ψυχῆν διὰ τὴν γινώσκεις, παρακαλεῖ δὲ τὸ Κορινθιακὸν ἔθμα νὰ τῷ γράψῃ εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ και πῶνομά του — Δημητρίος δὲ Φαλλορεῖς χαίρετὰ τὴν Ἄβραν τῆς Κερκύρας και ἐρωτᾷ τὴν Μαρίδαν τοῦ Ἐθροῖου πῶς περᾷ εἰς τὰ ὀμπέλια. — τὸ Ἄνθος Μαῖου ἀπάσεται τὴν Ὀρειπόδον Ψυχὴν και ἀναμένει ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν της: — ὁ Σαυθαλιώδης χαίρετὰ τῆς Ἐπιμεράδαν και τὴν ἐρωτᾷ διὰ τί ἔκαυσε τὴν ἀνεπληρῆ δελτοφίλιον; — ὁ Διονυσὸς Πηγῆ πληροφῶρ τὸ Κετρί, δι: εἰμπορεῖ νὰ του προμηθεύσῃ μιαν γάταν, ὅχι ὅμως και ποντικὸς — ὁ Ἐπακατέργαρος Σάμιος χαίρετὰ τὸ Μῆμον Ἄπτον, τὸ ὁποῖον γινώσκεις, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Ἐθελίον Ἀλία πῶς θὰ ἐπανέλθῃ; — ἡ Μάνωσις δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Μαύρης Προσωποδοφῶρον προκαθεσάν ἀλληλογραφίαν και ἀναμένει ἐπιστολήν της: εὐχεται δὲ εἰς τὴν Ἄβραν τῆς Κερκύρας νὰ τῷ γράψῃ ἡ βαπτιστικὴ της Μαίρη — ἡ Πειρατικὴ Νῆξ ἀπάσεται τὴν Ἄβραν Κερκύρας, τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ πολὺ — ἡ Σηματὴ τῆς Ἀγίας Λαύρας παρακαλεῖ τὴν Μάνωσιν νὰ της γινώσκῃ ἰδιωτῶς της, ἀφοῦ πλέον ἔμαθε τὸ ἴδιόν της — τὸ Ἄγγδ Περθερατὴς ἐρωτᾷ τὸν Ἰωάννην Κάλωδον πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ ταξείδι; — ἡ Καλλιὰ Κωντοῦρη χαίρετὰ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ, και ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἦτο ὁ βίος! — ἡ αὐτὴ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους; — ἡ Ἀθῶα Καρδία ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸ Σερπαντεῖν διὰ τὴν πληροφῶρ, ἡ ὁποία ἦτο διὰ τὸ Σοφρὰ-Φέρτα — ὁ Κονιασιμὸς χαίρετὰ τὸ Λουδοῦδι τῆς Καρδίας. — ὁ Νυκτοκόραξ πληροφῶρ τὴν Ὀρειπόδον Ψυχὴν δι: ἡ διευθυνσις του εἶνε: τὸ ὀνομαστικὸν τὸν και ἡ πατρις του: τὴν δὲ Ἀμαρουλλίδα εἰμπορεῖ νὰ μίχῃ τῶνομά του ἀπὸ τὸ Λευκὸν Κρίνον — τὸ Λευκὸν Κρίνον φιλεῖ τὴν Μαύρην Προσωποδοφῶρον και μὴδὲς φωτογραφηθῆ δι: τῆς στείλῃ ἀντιχαίρετὰ διὰ τὸν Θάμνην τὸν Φιλάμμωνος και τὸν ἐρωτᾷ τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμόν του. — ὁ Φλοδοῦχος τοῦ Βιζέτιου πληροφῶρ τὸς φίλους μου δι: ἐγκαταστήθῃ ἐν Ἀθῆναις — τὸ Κορινθιακὸν ἔθμα χαίρετὰ τὴν Σάλιαν και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦδ και ζητεῖ τῶνομά της διὰ δελταρίου. — ἡ Ἀρσὸς τοῦ Παρνασσὸ χαίρετὰ τὸ Λευκὸν Κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐμάντεως, πληροφῶρ δι: τὴν Ἄβραν τὸν Κάμπερον δι: τὰρχικῶς τῆς εἶνε Δ. Κ. Μ. και διαμένει ἐν Ἀνωθενίῳ. — ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου ἀπάσεται τὴν Κάρμεν Σούδα και τὴν ἐρωτᾷ ἀν και εἰς ποῖαν πόλιν της Ρουμανίας διαμένῃ χαίρετὰ δὲ τὸν Σίρ Ἀλ-Φαλοῦ

